

finde Formuerne ude paa Landet, hvor man omkring i Sognene saa godt som uden Undtagelse kender hinandens Formue næsten paa Øre, i alt Fald paa Tusinde Kr., end i Byerne, særlig i København, hvor de store Formuer ere. Jeg synes ogsaa, at det er noget oplysende i den Henseende, at der ikke er et nær saa stort Antal Selvangivelser af Formuen i København og i Byerne som af Indtægten. Jeg synes, at man deraf maa drage den Slutning, at Skatteyderne gennemgaaende ere ganske fornøjede med den Ansættelse, som Ligningsmyndighederne sætte deres Formuer til, og det tror jeg ogsaa, de have Grund til at være. Men der er særlig kommet Liv i denne Debat og i disse Klager over, at man paa Landet ligner for slapt, siden Statistisk Bureau udgav et Tabelværk, der betegnes som „5te Række Ltr. E. Nr. 7, Indkomst- og Formueforhold efter Skatteansættelse for Skatteåret 1909—10“. Men jeg vil nu gøre opmærksom paa, at Udtalelserne i dette Tabelværk — jeg kan i hvert Fald ikke lase det bedre — til Dels ere blevne misforstaaede, endogsaa af en paa dette Omraade saa habil og helbefaren Mand som den ærede Folketingsmand for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin). Der staar bl. a. i dette Tabelværk Side 5 i Indledningen — med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg lase et Par Linier, der omhandle Ligningen for 1909—10: „Dog har man naturligvis ikke kunnet raade Bod paa de Fejl, der kunne være begaaede ved i Ligningen helt at udelade saadanne Personer, om hvilke man paa Forhaand vidste, at deres Børnetal vilde fritage dem for Statsskat, og paa dette Punkt er der aabentbart for Landets Vedkommende udvist mindre Paapasselighed ved den Ligning, der ligger til Grund for nærværende Undersøgelse, end ved Ligningen for 1904—05“. Paa denne Udtalelse har den ærede Folketingsmand for Københavns 4de Valgkreds for en stor Del bygget sine Slutninger om, at man lignede for slapt paa Landet. Ja, det kan maaske siges, set fra et statistisk Synspunkt, at det er ret uheldigt, at man ikke faar de Folk med. De Folk, her er Tale om, ere nemlig dem, der ikke kunne komme til at svare Skat alligevel paa Grund af Børnefradraget. Men set fra Statskassens Synspunkt er det ganske ligegyldigt, om disse Folk inddrages under Ligningen eller ikke, naar de alligevel ikke kunne komme til at svare nogen Skat, saa paa disse Udtalelser kan der intet bygges med Hensyn til at bevise eller

sandsynliggøre, at Ligningen paa Landet er for lempelig. Jeg synes nu for øvrigt ogsaa, at naar man læser i et Hæfte om Skatteansættelserne for 1911—12, som ogsaa er udgivet af Statistisk Bureau — det hedder: „4de Række, 38te Bind, 2det Hæfte, Ansættelserne til Indkomst- og Formue-skatten i Skatteåret 1911—12“ —, saa faar man en noget anden Opfattelse af de Forhold, her er Tale om. Det, man jo i væsentlig Grad har stirret paa med Hensyn til det førstnævnte Hæfte, er dette, at Stigningen i den samlede Formue og Indkomst procentvis har været saa lille paa Landet i Forhold til, hvad den har været i Byerne og København i Tidsrummet fra 1903 til 1908. I dette Tidsrum har ifølge det nævnte Tabelværk Stigningen i Hovedstaden for Indtægts Vedkommende været 13,3 pCt., i Provinsbyerne 16,3 pCt. og i Landdistrikterne kun 6,4 pCt. — det er jo for Landdistrikternes Vedkommende en Stigning, der er en Del under Halvdelen, i Forhold til København og i Forhold til Provinsbyerne er det endogsaa 2 $\frac{1}{2}$ Gange mindre. Og hvad der jo, indrømmer jeg, ser endnu mærkeligere ud, er, at Stigningen i Formuen for Hovedstaden har været 12,5 pCt., for Provinsbyerne 8,1 pCt. og for Landdistrikterne kun 4,9 pCt. At Stigningen saavel af Indkomsten som af Formuen gennemgaaende er større i Byerne og særlig i København end paa Landet, er jo ikke saa sært. Det var den, før vi fik Skattelovene, og Skattelovene kunne jo ikke ændre dette Forhold. Og at der har været særlig stor Stigning i København og Byerne i den Tid, der er gaaet, siden vi fik Skattelovene af 1903, er heller ikke mærkeligt efter den Opgang og det Opsving, der har været i Forretningstilivet, i Handel og Omsætning, og som særlig er kommet København og Byerne til gode. Men som sagt, jeg erkender, at disse Tal alligevel se noget mærkelige ud; men det hænger vist sammen med, at det Materiale, der ligger til Grund for det nævnte Tabelværk, er i flere Henseender mangelfuldt, hvad der ogsaa gøres opmærksom paa i Indledningen Side 5. Det hedder saaledes: „Medens det for Skatteåret 1904—05 indsamlede Materiale i denne Henseende“ — det var med Hensyn til at faa alle med, selv dem, der ikke skulde svare Skat — „var ret ufuldstændigt, saaledes at der ved Brugen af de meddelte Tabeller maatte bødes herpaa ved i ret vid Udstrækning skønsmæssigt at foretage beregnede Tillæg, er det Materiale, der ligger til Grund for nærværende